

Sygn. akt II KK 307/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 grudnia 2014 r.,

sprawy **A. P.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.

i **J. P.**

skazanego z art. 228 § 1 i § 3 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 17 czerwca 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 11 czerwca 2012 r.

p o s t a n o w i ł:

I. Oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;

II. Obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.

UZASADNIENIE

w odniesieniu do A. P.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2012 r., Sąd Rejonowy w P. skazał m. in. A. P. za szereg przestępstw – szczegółowo opisanych w pkt 1-3 części dyspozytywnej

wyroku na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł. Zobowiązał także oskarżonego do naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k. na rzecz PZU SA w kwocie 11.729 zł.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego, który zaskarżając go w całości zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 6 k.p.k., art. 8 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. (co ujęto w postaci 3 elementów), a także sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do przypisania oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art. 258 § 3 k.k. oraz dokonaniu wewnętrznej sprzeczności poczynionych ustaleń w zakresie brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Ponadto, jako zarzut ewentualny obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi rażąca niewspółmierność kary z uwagi na pominięcie przy jej wymierzaniu odległości czasowej pomiędzy popełnieniem przypisanych czynów, trybu życia i niekaralność oskarżonego.

W konkluzji skarżący domagał się uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014 r., zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do A. P. w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej (pkt 2 wyroku), w formule zmiany wyroku – wyeliminował z opisu czynu z pkt 1 wyroku (czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k.) dane personalne trzech osób (pkt 3 b), a nadto, przyjął w miejsce czynów opisanych w pkt 2 wyroku sądu I instancji, iż oskarżony popełnił przestępstwa w formule dwóch ciągów przestępstw i za nie wymierzył odpowiednio kary – 4 lata pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda oraz 2 lata pozbawienia wolności i 70 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na 50 zł. Jako karę łączną wymierzył karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 120 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł. W pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżył on wyrok w całości i zarzucił mu:

„1. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

1. art. 4 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na nie rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego rażącej niewspółmierności kary, z uwagi na pominięcie przy jej wymierzeniu okoliczności wskazującej na niekaralność skazanego w chwili wydania wyroku przez Sąd I instancji,

2. art. 7 k.p.k. polegającą na:

- przyjęciu, że skazany kierował grupą przestępczą, podczas gdy zebrane w sprawie dowody nie dają podstaw do przyjęcia, że zrealizował znamiona art. 258 § 3 k.k.

- wyrażeniu oceny (k. 118), iż nikt racjonalnie myślący dla spokoju nie przyzna się do popełnienia poważnego przestępstwa karnego i nie podda się karze, podczas gdy okoliczność taka jednocześnie zaszła w świetle punktu 11 wyroku Sądu I Instancji w związku z prawomocnym skazaniem G. P. i A. P. wyrokiem tegoż Sądu I instancji wydanego w sprawie sygn. akt: II K .../08;

2. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 kk, poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji czynu skazanego, podczas gdy dopuścił się przypisanych mu przestępstw w formie współsprawstwa i sprawstwa kierowniczego, a nie zorganizowanej grupy przestępczej.”

Podnosząc takie zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji.

W pisemnym stanowisku prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. P. jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k. Podkreślić na wstępie trzeba, że Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie dopatrywał się podstawy do wyjścia poza granice zaskarżenia i podniesione zarzuty (art. 536 k.p.k.). Odnosząc się zatem do poszczególnych zarzutów stwierdzić należy, iż chybiony jest zarzut obrazę art. 4 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (pierwszy zarzut kasacji). Skarżący zdaje się nie dostrzegać, że sąd II instancji działając z urzędu na korzyść oskarżonego dokonał korekty w zakresie konstrukcji ciągów przestępstw, czego

efektem musiało być rozwiązanie węzła kary łącznej i wymierzenie kar za poszczególne ciągi przestępstw oraz kary łącznej, przy czym ta ostatnia kara była korzystniejsza niż kara łączna orzeczonej poprzednio (str. 99 uzasadnienia wyroku). Wskazał ponadto jakie to powody zdecydowały o takim ukształtowaniu kar, odwołując się w tym zakresie generalnie do ocen sądu I instancji (str. 101). Niezależnie od tego odniósł się do wskazanego w apelacji obrońcy skazanego zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary, w tym także kwestii traktowania skazanego jako osoby niekaranej, podkreślając jednak istnienie szeregu innych elementów, które czyniły postawiony zarzut chybionym (str. 122 uzasadnienia wyroku). Nie sposób zatem stwierdzić, aby sąd II instancji dopuścił się naruszenia wskazanych przepisów procedury.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k., w zakresie w jakim ma on dotyczyć wadliwych ocen i ustalenia istnienia dowodów na popełnienie przez skazanego przestępstwa z art. 258 § 3 k.k., jest formalnie chybiony. Sąd II instancji nie przeprowadzał przecież postępowania dowodowego, a zatem i nie dokonywał oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), a jedynie kontrolował ocenę dokonaną przez sąd I instancji. W tym zakresie przedstawił swoje stanowisko, a wskazana tam argumentacja dowodzi rzetelnego wykonania obowiązków wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.k., z uwzględnieniem również kwestii nieprzyjęcia czynu ciągłego (str. 120 - 122 uzasadnienia wyroku). Podobnie rzecz się przedstawia w aspekcie wskazywanego przez obrońcę sformułowania co do „racjonalności” przyznania się do popełnienia poważnego przestępstwa. Pomijając już to co wskazano powyżej, a co dotyczy nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego przez sąd II instancji, trzeba podkreślić, iż ustalenia co do popełnienia poszczególnych czynów zostały szczegółowo przedstawione tak przez sąd I instancji, jak i wskazane przez sąd II instancji na stronie 117-119 uzasadnienia wyroku i kwestia zacytowanego przez obrońcę zwrotu tej oceny nie może zmienić.

Ostatni zarzut (obraz art., 258 § 1 k.k.) w istocie oparty jest na kwestionowaniu poczynionych ustaleń faktycznych, co przecież nie jest w postępowaniu kasacyjnym dozwolone. To przecież sąd I instancji ocenił, że działanie oskarżonego stanowiło – na tle ustalonych okoliczności faktycznych – działanie w grupie przestępczej, a sąd II instancji tę ocenę prawną zaaprobował

(str. 120 - 121 uzasadnienia wyroku). Twierdzenie, iż w ten sposób sąd II instancji dopuścił się rażącej obrazy prawa materialnego jest jedynie wyrazem własnych poglądów skarżącego.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.